

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Thomae Młodzianowski, Polonie, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Metaphysica, Logica, Octo Libris Physicorum, Generatione, Corruptione
Et Anima

Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682

Difficultas I. Quid tenendum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95667)

confusa, imprimis in nostris principiis præscindentes objectivè respondet natura, quæ non fit sed supponitur à parte rei, sed respondet præcisa & depurata à differentiis, quæ depuratio non est à parte rei, ergo etiam in ente rationis, respondentibus duobus v.g. entibus realibus, potest respondere duorum entium non dualitas, quæ non est realis, adeoque poterit esse objectum intellectus distinctum ab omni entereali. In sententia autem admittente actum non nisi confusum, disparitas est, quia cum universale non sit quod habeat tantum esse objectivum in intellectu, non est necesse, ut quidquam producat tunc intellectus, quia autem ens rationis habet esse tantum objectivum in intellectu, debet aliquid producere, alias etiam extra intellectum, haberet esse objectivum.

QUÆSTIO III.

De Opposito Enti non Ente.

FORMATUR ab aliquibus hæc Thesis. Nullæ negationes distinguuntur à parte rei ab omni ente positivo. Circa hanc Thesis fit

DIFFICULTAS I.

Quid tenendum.

DICENDUM est I. *Nullam negationem distinctam esse à parte rei, ab omni ente positivo & in particulari ab Ente à se negato, seu quod negat negatio.*

PROBATUR I. Nulla res distinguitur à parte rei, ab omni eo quod est, sed omnis negatio à parte rei, est ens positivum negatum, seu quod negatur, ergo nulla negatio distinguitur à parte rei ab omni ente positivo negato. Major innititur illi principio: Quodlibet est quod est, si quodlibet est quod est, ergo non distinguitur à parte rei ab eo, quod est, in quantum enim distinguitur, in tantum illud non est. Minor principalis seu subsumptum probatur, inquisitione quid aliud sit: est enim positivi dejectio ad non positivum, reductio esse ad non esse &c. similia. Hæc autem omnia idem sunt ac quod negatio semper positivum neget, & si neget negativum jam non est negatio, sic v.g. tenebræ sunt privatio lucis, negantque lucem, si negant lucem, & lux est quid positivum, non dicunt distinctionem, ab illa luce negata, cum per illam definiantur.

PROBATUR 2. inductione. Quia nulla potest ostendi negatio, quæ non neget aliqui positivum, ergo nulla est negatio distincta à parte rei, ab omni Ente positivo negato, & ita tenebræ,

sunt privatio lucis, termini, sunt negatio extensionis &c.

PROBATUR 3. Omnis negatio debet negare aliquid, hoc ipso enim non esset negatio, tunc quæro illa negatio vel negat negationem, vel negat aliquid positivum, præter enim negationem, vel negat aliquid positivum, præter enim negationem & positionem, seu præter negativum & positivum, nihil datur, sicut præter esse & non esse, nihil datur, ergo illa negatio vel negat negationem, vel negat aliquid positivum. Sed negatio non negat negationem, quia non datur negatio negationis, & si daretur, esset illa aliquid positivum, nam ut alibi dictum cum negationis sit destruere, si negat negationem, destruit negationem, si destruit, destruit non esse, non esse autem, non destruitur, nisi per esse, adeoque per positivum, eamque positivitatem infert negatio, negationem negans. Quod si negatio non negat negationem, debet, ut dixi negare aliquid positivum, ergo essentia illius stabit in negare positivum, stat enim essentia negationis in negando, sed non in negando negationem, ergo in negando positivum, ergo non distinguitur negatio, ab eo, quod negat positivum, cum non distinguatur à sua essentia, essentia autem illius est, negare positivum.

DICENDUM 2. *Dari aliquas negationes inexistentes subiecto, quæ non sunt distinctæ ab omni ente positivo.* Prior conclusio procedebat de negatione indistincta ab ente positivo quod negatur. Præsens procedit de positivo, cui à parte rei inexistit negatio. Sic explicata conclusio.

PROBATUR I. Negationes inexistentes subiecto, dicunt semper in recto aliquid positivum, & ita negatio Leonis in homine est ipse homo, prout dicit impossibilitatem rugibilitatis secum. Idem dic de aliis similibus negationibus, ergo secundum id, quod dicunt in recto, non sunt distinctæ ab omni ente positivo, cum illud dicant in recto.

PROBATUR 2. Quia v.g. homo vel dicit se ipso negationem Leonis vel non dicit se ipso, si dicit se ipso, ergo illa negatio non est distincta ab illo ente positivo, quod se ipso, dicit illam negationem, se ipsum enim, non distinguitur à se ipso. Ut quia albedo se ipsa est albedo, albedinem esse albedinem, non est quid distinctum ab albedine, si autem homo se ipso non dicit negationem Leonis, ergo non se ipso affirmat se, consequenter nec erit quod est, id quod est. Sequel. autem probatur, quia se ipso affirmare se, est se ipso negare negationem sui, adeoque negare ea, quæ sunt negatio sui, esse autem Leonis, est negatio quædam hominis.

PROBATUR 3. Quia si negatio Leonis in homine esset distincta ab omni ente positivo cui inexistit, adeoque si esset distincta ab homine, vel esset distincta realiter seu entitativè, vel distincta formaliter ex natura rei actu, vel ratione.

Si

Si est distincta realiter seu entitative, ergo posset separari ab homine negatio Leonis, consequenter posset esse verè homo, & non negare Leonem, ergo posset esse verè homo & affirmare Leonem, cum contradictoriorum alterutrum debeat illi competere. Non etiam distinguitur distinctione ex natura rei actu formaliter, quia hæc distinctio alibi negata. Quod si distinguitur distinctione rationis, illa negatio, hoc ipso non erit illa negatio distincta ab omni ente positivo, & in particulari ab eo cui inexistit; quia sic distincta, in re, sunt illud ipsum cum certis connotationibus & certis *prout*. Et hoc ostendit inductio: sic enim etiam rationale, distinctum ratione, ab animali hominis, est idem realiter cum illo. Quod ipsum in hoc fundatur, quia distinctum ratione sola, hoc ipso non esset sola ratione distinctum, si entitas illius, esset alia à positivo, à quo distinguitur ratione sola.

DICENDUM 3. *Præter negationes inexistentes subjecto positivo, dari nemine cogitante negationes distinctas ab omni ente positivo* (subintellige distinctas non ab omni ente positivo, quod negent, sed ab omni ente positivo cui inexistunt.)

PROBATUR 1. Quia si non darentur negationes distinctæ ab omni ente positivo, falsum esset illud principium divisivum. Quodlibet est aut non est, solum enim esset Est, esset enim non nisi positivum, quia indistinctum à positivo, si positivum, ergo tantum esset *Est* nullumque daretur membrum de Linea *Non est*, sed tantum de Linea *Est*.

PROBATUR 2. Dantur vera contradictoria, ergo datur negatio distincta ab omni ente positivo, nam contradictoria debent esse distincta ab omni ente positivo, positivo enim, contradictorie, non opponitur positivum, sed sola negatio.

PROBATUR 3. Tum quia ab æterno falsa erat objective hæc propositio. Est lux, ergo vera erat hæc, non est lux, contradictorium enim alterum, debet esse verum. Procedit autem illatio non de veritate formali creata, hæc enim non dabatur, cum nec datus fuerit ab æterno intellectus creatus enuntiativus hujus propositionis: Non est lux, sed procedit de veritate objectiva; si autem vera erat objective ab æterno hæc propositio: Non est lux, ergo & verificativum illius, quod est negatio lucis, eaque passiva, debebat esse ab æterno, sensu aliàs adlato, hoc verificativum est distinctum ab omni ente positivo, ergo & negatio lucis est distincta ab æterno ab omni ente positivo. Subsumpti antecedens probatur, quia ab æterno non erat quidquam positivum nisi ipse Deus, qui non est verificativum illius propositionis: Non est lux. Ergo si dabatur verificativum illius propositionis ab æterno; Non est lux, dabatur condistin-

ctum ab omni ente positivo. Antecedens, quoad primam partem, quod ab æterno non erat quidquam positivum, nisi ipse Deus est de fide, quod Deus non sit verificativum illius propositionis non est lux præter dicta alibi de verificationibus propositionum sic urgetur. Verificativum illius propositionis: Non est lux, est negatio lucis passiva, loquimur enim de non luce, quæ est objectum & terminus decreti divini volentis non esse lucem ab æterno, nec intelligimus activam non lucem, seu id quod facit ne produceretur lux, sed intelligimus non lucem passivam. Sed negatio lucis passiva, non est ipse Deus, ergo nec verificativum illius propositionis non est lux; est ipse Deus. Quod negatio lucis passiva non sit ipse Deus probari potest, quia passiva etiam possibilitas non est ipse Deus; quia terminus ut dictum debet non esse ipsum decretum; quia negatio lucis activa & passiva non sunt idem, ergo cum negatio lucis activa sit ipse Deus, negatio lucis passiva non erit Deus, casuque quo darentur entia positiva ab æterno, verificativum illorum esset ipsum illorum positivum, ergo cum detur ab æterno Ly: non est lux, verificativum hujus erit negatio lucis, non autem Deus sicut non esset verificativum in casu priori. Tum quia si verificativum ab æterno hujus propositionis; Non est lux, non esset, quid distinctum ac omni ente positivo, ideo non esset, quia non esset distinctum à Dei decreto decernente ne sit lux ab æterno, tunc quæro vel potuit Deus dicere, non tantum hoc: decrevi ne sit lux, sed etiam hoc: non est lux? si potuit dicere etiam hoc: non est lux, idque verè, debuit dari verificativum hujus propositionis, quod jam non est decretum Dei, quia hæc propositio est alia, non est lux; ab hac: decrevi ne sit lux, ergo & verificativum prioris debebit esse distinctum à verificativo posterioris, ergo non erit jam decretum verificativum illius propositionis, ergo aliquid distinctum à Deo, ergo distinctum ab omni ente positivo, cum solus Deus ab æterno sit ens positivum. Si autem non potuit Deus dicere non est lux, ergo non respondebit activæ negationi lucis, passiva negatio lucis.

Hoc ipsum sic aliter proponitur. Deus non tantum cognoscit creaturas ex se & in se, sed & in illis ipsis, ergo & negationes non tantum Deus cognoscit activas seu in decreto &c. sed etiam in illismet ipsis. Ergo & verificationem habent in seipsis, ergo distinctæ ab omni ente positivo, quia hoc ipso, jam in ente positivo, & non in seipsis, haberent verificationem.

Rursus hoc ipsum proponitur. Ex hoc, quia Deus decrevit, ut sit negatio lucis ab æterno, rectè infert intellectus creatus, ergo datur negatio lucis ab æterno, ergo etiam ex hoc, quia Deus

perfectionem, ergo dantur frustra, & sunt o-
Deus decrevit, ut sit negatio lucis ab æterno, re-
etè Deus inferet, ergo datur negatio lucis ab
æterno: nam virtualis discursus Deo non repu-
gnat. Si autem dicit Deus non est lux ab æter-
no; huius dicti debuit dari verificativum, quod
jam non est decretum Dei, quia decretum est,
ex quo inferebat non esse lucis, hic autem qua-
ritur de ipso illato virtualiter, ex illo decreto,
nempe negatione lucis; quæroque quis sit, sen-
sus illius illati virtualiter: Non est lux. Ne ergo
dicatur, nullum esse sensum illius dicti divini,
debebit dari verificativum distinctum à decre-
to Dei, adeoque distinctum ab omni ente positi-
vo, cum ab æterno nihil detur nisi Deus. Ne-
que valet si dicas quod respondeat verificati-
vum lux negata, non inquam valet, quia lux ne-
gata est quid distinctum ab omni ente positivo,
est enim in re negatio lucis, quæ quia est contra-
dictoriè opposita, debet esse distincta ab omni
ente positivo. Deinde ipsa lux negata, est quid
distinctum à Decreto, vis enim dare verificati-
vum distinctum à Decreto, est etiam distin-
ctum à luce positiva, quia non esset lux negata,
ergo lux negata est distincta ab omni ente posi-
tivo, quod ipsum intenditur. Denique lux ne-
gata quantumvis quoad vocem, sit quid positi-
vum, tamen quoad formalitatem, nullo discer-
nitur à negatione lucis, negatio autem ejusdem,
est distincta ab omni positivo, quod ipsum ne-
gat, hoc ipso enim illud non negaret. Deinde
ponamus per impossibile non dari Deum vel
erit verum dicere, non est lux vel non? si non
verum, ergo erit lux: nam non lux, falsificari
non potest nisi per esse lucis; si verum, ergo ve-
rificativum illius tunc haberetur jam, non Deus.
Idem proponi potest sic. Vera hæc est propo-
sitiō, negatio Dei, negat asseitatem. Hæc pro-
positio non potest habere verificativum sui
Deum, quia nihil per suum contradictorium ve-
rificatur, habebatque veritatem ab æterno, &
tamen ab æterno, non erat ullum positivum
præter Deum, qui jam supponitur non esse ve-
rificativus illius propositionis. Si autem, illa
propositio, negatio Dei negat asseitatem, non
habet verificativum sui ab æterno Deum, ha-
bebit seipsam, & tamen negatio Dei, non est
quid positivum.

DIFFICULTAS II.

Argumenta in Oppositum.

OBJICIT 1. Maurus q. 49. Log. vel istæ ne-
gationes ponunt aliquam perfectionem, &
conducunt ad pulchritudinem universi vel
non, si ponunt, jam sunt participationes divinæ
bonitatis, adeoque entia: si nullam ponunt

minino superflua; quid enim magis superfluum,
quàm quod nullam perfectionem ponit in uni-
verso.

RESPONDETUR. Quod nullam ponunt per-
fectionem, & cum illarum esse, sit, non esse illa-
rum, etiam dari, erit non dari, ergo illa illatio,
dantur frustra, falsificantem constituit propo-
sitionem. Rursus dici potest sicut datur ens com-
mune ad entia & negationes, ita dabitur & pul-
chritudo, quæ est quid sequens bonum, adfe-
rentque illæ negationes pulchritudinem nega-
tivam, talisque est pulchritudo negatio in homi-
ne, alterius capitis.

OBJICIT 2. Negationes impossibilium dan-
tur necessariò v.g. necessariò datur negatio al-
terius Dei, sed nihil positivum & abusivum,
contra distinctum à Deo necessario datur, ergo
negationes necessaria rerum impossibilem,
non sunt quidquam distinctum à Deo, sed iden-
tificantur cum Deo, qui est unica necessitas
omnis necessarii, possibilitas possibilis, impossi-
bilis impossibilis.

RESPONDETUR. Immeritò ponere argumen-
tum quod negationes dicantur per nos, esse ali-
quid positivum, quod tamen supponit minor.
Rursus dici potest cum negationem dari, sit non
dari, & non existerè, quamvis nihil detur quod
extra Deum necessario existat, potest dari ex-
tra Deum, quod necessario non existat. Assu-
mit etiam rerum impossibilitatem, identificari
cum Deo, & hoc alibi refutatum.

OBJICIT 3. Si darentur negationes abusivæ
contingentium, Deus haberet necessitatem
ponendi extra se aliquid abusivum, eo enim
ipso, quod non ponit aliquod ens, ponit ejus
negationem, sed habet necessitatem non po-
nendi omnia entia, cum sint multa invicem
impossibilia, ergo habet necessitatem po-
nendi multas negationes abusivas, sed talis ne-
cessitas repugnat Deo, quia Deus est ens suffi-
cientissimum, tunc autem aliquid sufficit cum
non necesse est aliud esse, præter illud, ergo non
necesse est dari negationes abusivas.

RESPONDETUR. Cum ponere, significet influ-
xum physicum, positivum, & eductivum extra
causas & cum talis influxus Dei, non detur in
negationes, nec illas ponit. Deinde illarum ne-
gationum poni, est non poni, si illarum poni, est
non poni, adhuc erit Deus ens sufficientissi-
mum, siquidem negationum esse, est non esse,
nec erit necesse aliud quid esse præter Deum,
sed erit necesse, quia est ens sufficientissimum,
non esse, quod ipsum non esse, est ratio formalis
negationum.

INSTAT 1. Deus videns se continere omnem
perfectionem, potest dicere; sufficit mihi mea
infinita perfectio; nolo ut sit quidquam extra
me imperfectum ac defectuosum, sed non posset
hoc dicere, si necessitaretur ad ponendas distin-
ctas negationes à se.

RESPON-